

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DORZ, TRAIAN

Cugetări nemuritoare / Traian Dorz ; apare cu binecuvântarea IPS
Sale dr. Laurențiu Streza, Mitropolitul Ardealului. - Sibiu : Oastea
Domnului, 2023-

8 vol.

ISBN 978-973-710-385-7

**Vol. 2. : Lumina iubitului fiu ; Calea bunului urmaș ; Avuția
sfântului moștenitor.** - 2024. - ISBN 978-973-710-386-4

2

TRAIAN DORZ

CUGETĂRI NEMURITOARE

II

LUMINA IUBITULUI FIU
CALEA BUNULUI URMAȘ
AVUȚIA SFÂNTULUI MOȘTENITOR

*Apare cu binecuvântarea
IPS Sale Dr. Laurențiu Streza,
Mitropolitul Ardealului*

Editura «Oastea Domnului»
Sibiu 2024

CUPRINS

LUMINA TUBITULUI - FIU	5
1. ÎMPLINIREA HOTĂRÂRILOR LUI DUMNEZEU.....	11
Să n-ajungi prea târziu	16
2. PĂCATUL ȘI ISPĂȘIREA.....	17
3. ÎNSETAREA ȘI APA VIEȚII.....	23
4. PĂRINȚII NOȘTRI.....	28
Vouă, celor cu credință.....	33
5. TOTUL PENTRU HRISTOS.....	34
6. UN SEMĂNAT NEÎNTRERUPT	39
7. SFINȚII DIN MIJLOCUL NOSTRU	44
Doamne, când vrei Tu	49
8. ADEVĂRATA CREDINȚĂ.....	50
9. MARELE NOSTRU BINEFĂCĂTOR.....	55
10. PĂCATUL, IZVORUL RĂULUI	60
11. NU JUDECAȚI NEDREPT	65
Întoarce-mă, Doamne.....	70
12. PRIMIREA LUI HRISTOS	71
13. MĂRTURISIREA NOASTRĂ.....	77
Iisus n-a suit	82
14. URMAREA ADEVĂRATĂ A LUI IISUS.....	83
15. MÂNDRIA ȘI GLOATA.....	87
Tu suferi pentru mine.....	92
16. FAMILIA SUFLETULUI NOSTRU	93
17. PĂRINȚII ȘI COPIII	98
18. ADEVĂRATA SLAVĂ.....	103
Eu n-am drept.....	108
19. PĂCATUL FRICII.....	109

20. MAI BUN ESTE SFÂRȘITUL	114
21. A FACE VOIA LUI DUMNEZEU	119
Hristos este Împăratul	124
22. MOARTEA ȘI VIAȚA	125
23. ÎMPĂRTĂȘIRILE ADÂNCI ALE INIMILOR	130
Să nu Te duci departe	136
24. HRISTOS, STÂNCA NOASTRĂ	137
25. NAȘTEREA DIN NOU	141
26. PĂSTORUL BUN	146
Ai mila noastră, Doamne	150
27. BINEFĂCĂTORII ȘI HOȚII TURMEI	151
Ajută-mă, Doamne	156
28. ÎNTR-O CLIPĂ FERICITĂ	157
29. O, CÂT DE BUN ESTE DOMNUL!	162
30. TOT DESPRE OI ȘI DESPRE CÂINI	166
Nainte de-al Tău Nume	171
CALEA BUNULUI URMAȘ	173
1. CALEA ȘI URMAȘUL	179
2. VORBIREA ȘI TĂCEREA	184
Doamne Dumnezeul nostru.....	189
3. STRIGĂTUL ȘI ȘOAPTA	190
4. MUNCA ȘI LUPTA	194
5. SLAVA ȘI RĂSPLATA	199
Noi cerem minuni	203
6. MINUNILE ȘI CREDINȚA	204
7. CHEMAREA ȘI VENIREA	208
Mai e poate o scânteie.....	213
8. INTRAREA ȘI IEȘIREA	214
9. UNITATEA ȘI DEZBINAREA	219
Iisus a venit	224
10. DRAGOSTEA ȘI URA	225
11. CUVÂNTUL ȘI DUHUL	230
Sunt bunuri mai de preț.....	234

12. UCENICUL ȘI PRIGONITORUL	235
13. LIBERTATEA ȘI ROBIA	240
Numai în lumină	245
14. A CERCETA SAU NU	246
15. ADEVĂRUL ȘI DATORIA	250
Doamne, sunt din nou	255
16. BINELE ȘI RĂUL	256
17. NEPRIHĂNIREA ȘI VINOVĂȚIA	261
Noi Îl dorim pe Dumnezeu	266
18. CURAJUL ȘI FRICA	267
19. LUMINA ȘI VEDEREA	272
Om cu om pe lumea asta.....	277
20. MĂRTURIA ȘI CREZAREA	278
21. CĂUTAREA ȘI AFLAREA	283
Omul cel născut de Sus	287
22. LOCURILE ȘI CLIPELE	288
23. MĂREȚIA ȘI CUPRINDEREA	293
Hristosul Bucuriei	298
24. BOLILE ȘI VINDECAREA	299
25. VORBIREA ȘI HARUL	305
Sfârșească-se frumos.....	310
26. SMERENIA ȘI CURĂȚIA	311
27. RUGĂCIUNEA ȘI TRĂIREA	316
Să semănăm mereu... ..	321
28. LAUDA ȘI MERITUL	322
29. AUZIREA ȘI ASCULTAREA	326
30. ÎNTREBAREA ȘI RĂSPUNSUL	330
Dragoste și lacrimi	335
AVUȚIA SFÂNTULUI MOȘTENITOR	337
Avuția cea mai mare.....	339
Moștenire minunată	342
1. SINGURA AVUȚIE	343
2. BUNĂCUVINȚA ȘI EVLAVIA	348

Harul dulcelui Iisus.....	353
3. CONȘTIINȚA ȘI MUSTRAREA.....	354
4. ÎNVĂȚĂTORUL ȘI UCENICUL.....	360
O, binecuvântați genunchii.....	365
5. ÎNAINȚAȘII ȘI URMAȘII.....	367
6. VINDECAREA ȘI MOARTEA.....	371
Suntem în drum.....	376
7. OSTENEALA ȘI LENEA.....	377
8. PORUNCA ȘI ASCULTAREA.....	382
Din câmpul cel cu stele.....	387
9. TAINA ȘI ÎNȚELESUL.....	388
10. ADEVĂRUL ȘI MĂRTURISIREA.....	392
Pe toate zilele vieții.....	396
11. ARĂTAREA ȘI ASCUNDEREA.....	397
12. AUR ȘI ZGURĂ.....	402
Din locul unde sufăr.....	406
13. STATORNICIE ȘI SCHIMBARE.....	407
14. CİNȘTE ȘI RUȘINE.....	412
Din toate de pe lume.....	416
15. LAUDĂ ȘI MUSTRARE.....	417
16. LUCRUL ȘI NELUCRAREA.....	421
Ce grea e lupta sfântă.....	426
17. DAREA ȘI PRIMIREA.....	427
18. MÂNTUIREA ȘI PĂCATUL.....	431
O, ce frumoasă ești!.....	435
19. ADEVĂR ȘI ÎNȘELARE.....	436
20. ASCULTARE ȘI PĂRTĂȘIE.....	440
Tu ești mereu cu mine.....	444
21. MĂREȚIA ȘI BUNĂTATEA.....	445
22. ADEVĂRUL ȘI INIMILE.....	449
O, lângă Tine, Doamne.....	454
23. CREATORI ȘI CREAȚII.....	455
24. ȘTIINȚA ȘI NEȘTIINȚA.....	460
Întinde-Ți Mâna.....	464

25. FAȚA ȘI FĂȚĂRNICIA.....	465
26. ÎNCREDEREA ȘI SIGURANȚA.....	469
Suflet scump.....	474
27. AMINTIRILE ȘI UITAREA.....	475
28. OBIȘNUIT ȘI NEOBIȘNUIT.....	480
Ceasul suferinței.....	485
29. MARTA ȘI MARIA.....	486
30. GRABĂ ȘI ZĂBAVĂ.....	491
Te-ai dus tu, Tinerețe.....	496

*Tot ce ți-am spus aici cu lacrimi
e adevăr, urmașul meu,
mărturisit pe conștiință,
în Numele lui Dumnezeu.*

*Nu-mi lepăda nici o frântură
din tot ce-ți spun acum și-ți scriu,
că tot ce nu-ntelegi tu astăzi
vei înțelege mai târziu.*

*Dumnezeule-al Luminii, Tu ești Cel Preastrălucit,
Tu, lumina tuturor
ce s-au dus
ori n-au venit,
Tu ești unica Lumină pentru câți se duc
și vin,
fără Tine-i întuneric și pustiu, și veșnic chin.*

*

*Tu, Cel mai aprins ca Sorii,
Tu, Cel Nevăzut și-Ascuns,
Tu, ce ții tot Universul
și în totul ne-Ajuns,
Cel Nemuritor,
Cel Unic,
Cel Puternic,
Cel Căutat,
Singur Tu ești Strălucirea,
– să fii binecuvântat!*

*

*Tu, Lumina din Lumină,
Cel Deplin din Cel Deplin,
Cel din Care este Totul,
Cel în Care toate vin,
Cel pe Care-L cântă toate,
Cel de toate mai presus,
Ție veșnică-nchinare,
Preaslăvit și Sfânt Iisus!*

*Fiul meu, Hristos e Domnul și Mântuitorul tău,
și pe mine, și pe tine El ne-a izbăvit de rău,
El ne luminează calea către-al Său Ierusalim,
El ne dă și-nvățătura, și puterea s-o trăim,
El ne e nu numai pildă și dumnezeiesc model,
ci ne este și puterea să trăim cum cere El.*

*Fiul meu iubit, urmează-L pe Iisus în orice cale
și El va purta-n lumină toate umbletele tale.
Iar la capătul vieții dusă-n umbră și lumină,
El va fi a ta răsplată strălucită și deplină.*

În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Iisus Hristos,

*Marele nostru Dumnezeu și Lumina noastră Scumpă,
Slavă veșnică Ție!*

Pentru că Tu ești Lumina din Lumină
și Dumnezeu Adevărat din Dumnezeul Adevărat,
Creatorul Strălucirii de orice fel
și al tuturor celor cărora le-ai dat-o,
Cel Care ai luminat venirea noastră în lume
și vei lumina plecarea noastră din ea;

Pentru că Tu ai fost Soarele sfintei noastre copilării
și al copiilor noștri sfinți,
Tu i-ai luminat pe părinții noștri care s-au dus
și Tu îi vei lumina pe fiii noștri care vin;

Pentru că Tu i-ai călăuzit pe înaintașii noștri
și Tu ne vei călăuzi urmașii,
Tu, Focul care i-ai umbrit pe cei dintâi
și Norul care ne vei lumina pe noi, cei din urmă,
până la ajungerea lor în Canaanul cel ceresc
și până la a noastră în Ierusalimul cel de Sus,
care sunt unul și același;

Și pentru că Acolo vom fi
toți și pe totdeauna
în Umbra Ta strălucită
și în Lumina Ta odihnitoare,

*Slavă veșnică Ție,
Lumina noastră Scumpă și Marele nostru Dumnezeu,
Iisus Hristos!*

*Cel ce-i binecuvântează pe cei mici – și ei cresc mari,
tot El binecuvântează pe cei slabi – și se fac tari;
El să-l binecuvânteze pe sărac, spre-a fi bogat,
El să dea cumuna Vieții celor care-au alergat.*

*

*El, Cel Unic, n-are seamăn niciodată, nicăiri
și mai mari ca veșnicia sunt a' Lui nemărginiri,
și mai nalt ca Infinitul e-nsoritu-I nehotar;
– slavă,
înmiită slavă
Lui, Izvorului de Har!*

*

*O, cât de sublim e totul lângă Tine, Drag Iisus,
ce lumină înfășoară tot ce pe altar Ți-am pus,
ce transfigurare nalță duhul nostru pe Tabor
când de slava Ta ne umpli ochii din străfundul lor
și când Dragostea ne nalță spre tărâmul cel sublim
de la care, doar o treaptă,
și vom fi-n Ierusalim...*

*

*Sufletul ce Te pătrunde fericit – Cel nepătruns,
a aflat Mărgăritarul cel de mare preț, Ascuns,
dobândind comoara care e de înmiite ori
mai presus și mai frumoasă decât orișice comori.*

*

*Binecuvântat e veșnic al Tău Nume, Scump Iisus,
binecuvântat e-oricine Te urmează mai supus;
binecuvântează-mi fiul și Ți-l fă un sol divin,
pân' la marginile lumii preamărindu-Te deplin,
a Ta slavă și Lucrare înălțându-le măreț,
să-l faci vrednic de cumuna celei mai cerești vieți.*

1. ÎMPLINIREA HOTĂRĂRIILOR LUI DUMNEZEU

1. Tot ce a hotărât Dumnezeu se va împlini totdeauna negreșit. Și nu se va împlini niciodată decât ceea ce a hotărât Dumnezeu – iar nu ce au hotărât cei răi.

Dar toată răspunderea celor răi, care fac planuri contra lui Hristos și alor Lui, rămâne vinovată și veșnică. Pentru că ei nu au avut numai mintea și conștiința care să-i împiedice a săvârși nelegiuirea, ci au avut și voința liberă să nu o facă, dacă ar fi vrut să nu o facă. Dar au vrut – și de-aceea au făcut-o.

Este drept să răspundă pentru asta.

2. Dumnezeu întoarce orice lucru spre binele alor Lui. Chiar și răul urzit contra lor de cei răi. Cei răi nu știu asta. De aceea răspunderea și vina lor rămâne întreagă pentru rău. Fiindcă ei răul au vrut să-l facă.

3. Dumnezeu nu trimite niciodată pe nimeni în lucrul Său fără a-l pregăti mai întâi pentru asta. Nici cei doisprezece ucenici n-au fost trimiși decât după anii lungi de învățătură și experiență prin care au fost pregătiți.

Dumnezeu a lucrat împreună cu ei, fiindcă și ei lucrau împreună cu El. De aceea roadele lor au și durată, și frumusețe, ca ale lui Dumnezeu. Ce minunate sunt hotărârile și lucrările lui Hristos!

4. Cei răi au și ei libertatea să facă ce voiesc. Dar nu cât voiesc. Și nu cum voiesc. Are Dumnezeu grijă să le pună măsura la timp.

Însă când își umple fiecare măsura sa, când își pune vârf păcatelor sale (I Tes 2, 16),

atunci fiecăruia îi vine plata sa.

Are Dumnezeu Însuși grija asta.

5. Nu puteți face tot ce voiți – spune Biblia (Gal 5, 17).

Nici cei buni nu pot să facă tot binele pe care îl voiesc. Nici cei răi, tot răul.

LIBRIS | we know
Însă intenția, gândul își are toată însemnătatea sa, fie că reușește fapta, fie că nu. Căci, dacă ar avea stăpânire și asupra împrejurărilor, cel care dorește asta ar face.

De aceea omul rămâne cu meritul său, cu răspunderea sa întregă și se cuvine să-și primească și răsplata, și osânda tot așa.

Așa judecă și Dreptatea lui Dumnezeu (Mt 5, 28)
și așa judecă și Dreptul omenesc.

6. Dar bunătatea și înțelepciunea lui Dumnezeu veghează totdeauna asupra alor Lui, ca orice rău să se întoarcă spre binele lor.

Răul făcut de frații lui Iosif l-a întors Dumnezeu spre binele lui și al lor.

Răul făcut lui Daniel s-a întors spre slavă și biruință.

Răul făcut de iudei apostolilor s-a întors spre binele Bisericii. De acest lucru cei răi nu știu.

Ce minunat știe să le orânduiască Dumnezeul nostru!

7. Când ajungi nesuferit undeva, este bine să nu mai rămâi acolo.

Când nu te mai poate suferi o familie, o adunare, o societate sau o inimă, cel mai bine este ca, în liniște, să ieși și să pleci de-acolo. Rămânerea pe mai departe nu poate aduce nici un folos nimănui.

Pleacă cel puțin pentru o vreme. Lasă un timp să vindece și să liniștească totul.

8. Când legăturile tale cu cineva s-au stricat fără leac, când îi vine greu să te mai și vadă și nu mai poate nici să te asculte, nici să-ți vorbească, cel mai bun lucru este să faci cum a făcut Avraam: să te desparți cu pace (Fc 13, 9).

Trăim așa de puțin pe pământul acesta – de ce să trăim fără pace și acest puțin, amărându-i pe alții și amărându-ne și pe noi înșine?

Dacă nu poți pleca pe totdeauna, pleacă cel puțin pentru o vreme.

Dacă nu poți pleca din curte, pleacă cel puțin din casă.

Dacă nu poți pleca mai mult, pleacă cel puțin pentru momentele cele mai grele.

9. Când în Iudeea nu mai este loc pentru tine, va fi totdeauna o Galilee care să te aștepte. Du-te acolo!

Când într-un loc nu mai poate fi suferit Cuvântul lui Dumnezeu, mergi cu el în altă parte. Vor fi totdeauna alții care abia vor aștepta să-l audă. Și îl vor primi cu bucurie.

Săturarea unora a fost totdeauna prilejul unui mare har pentru alții care flămânzeau de mult.

10. Dacă primii creștini ar fi fost bine primiți și iubiți în Ierusalim, poate n-ar fi ajuns Evanghelia până la marginile pământului.

Dacă părintelui nostru sufletesc nu i-ar fi fost spart cuibul de acasă, cine știe dacă ar mai fi ajuns chemarea mântuirii vreodată până la inimile noastre!

Dacă din durerea lor a ieșit bucuria noastră și din lacrimile lor cântările noastre,

o, cât de tainic lucrează harul lui Dumnezeu!

11. Dacă uneltirile unor oameni caută să te alunge și pe tine de unde ești, vestitorule al Domnului, nu te îndurera prea tare și nu deznădăjdui. Du-te fără să ți se sfâșie inima, fiindcă Domnul îngăduie asta.

Și să știi că din toate nu va ieși decât un bine. Dacă nu trupesc pentru tine, dar pentru alții, sufletesc, sigur.

12. Uneori ne mișcăm foarte greu dintr-un loc unde am prins câteva rădăcini. Și începem să ne lenevim sau să ne îngrășăm.

Dar Domnul are grijă să nu pierim. Dacă dragostea și râvna pentru El nu ne pot mișca, atunci vin cei răi și ne fac să mergem. Sau vin necazurile și ne silesc să plecăm.

Ce bine este că Domnul are grijă de asta! Căci altfel greu am ajunge să ne socotim străini și călători pe pământ, când ne merge bine pe el.

Nouă nu prea ne place să locuim în corturi ca Avraam, spre a ne muta ușor. Ci mai degrabă zidim pietre ca Lot.

Din acestea apoi trimișii lui Dumnezeu ne pot scoate, adesea împingându-ne, ca să nu ardem acolo cu ele cu tot.

13. Hristos nimicește ura și dezbinarea oriunde ajunge El. El este Pacea care din doi totdeauna face unul. Care îi apropie pe cei depărtați, care îi împacă pe cei certați, care acoperă prăpăstiile, care nimicește vrăjmășiile, care trece peste orice deosebiri dintre suflete.

Aceasta o face Hristos oriunde este primit și ascultat sincer.

14. Oriunde se ridică ziduri despărțitoare, priviți bine și veți vedea că diavolul este acela ce le ridică, și păcatul.

Căci numai păcatul dezbină – și ceea ce este din păcat.

Dumnezeu și Cuvântul Lui nu despart, ci unesc sufletele oamenilor.

Nu versetele sfinte fac dezbinarea, ci păcatul: trufia, neascultarea și ura o fac.

Hristos Se arată totdeauna ca să nimicească lucrările diavolului.

Ajută-L pe Hristos, și nu pe satana.

15. Oriunde este iubit și ascultat Hristos cu adevărat... acolo zidurile se dărâmă, „Samaria” dispăre și sufletele ajung una în Hristos. Și Hristos unul în ele.

Fiindcă cei ce sunt ai lui Hristos și-au răstignit patimile și poftele firii lor pământești (Gal 5, 24).

Iar unde acestea au dispărut, acolo dispar și dezbinările de orice fel, căci toate acestea sunt de la cel rău.

Numai de la el și de la ai lui.

16. Unde lucrează dragostea și Duhul lui Hristos, acolo se nivelează totul. Cei de sus se coboară, iar cei de jos sunt ridicați. Mulțimea sufletelor stă fericită în jurul aceleiași mese de dragoste la care se aduce și de la care se ia cu plinătate și bucurie, fiecare simțindu-se cu toți ceilalți o inimă și-un gând.

O, ce dulce este masa aceasta! Și ce neuitat rămâne ospățul acesta!

17. Izolați-i pe cei care fac dezbinările – și să nu mai aveți nici o legătură cu ei.

Ajutați-L pe Hristos să nimicească barierele, să zdrobească încredințările greșite, interesele înguste, trufia sectară, setea după întâietate și căutarea slavei deșarte dintre voi.

Căci numai aceste ispite satanice despart sufletele în tabere, atâtă clevetirile, otrăvesc bucuria și străpung inimile fraților buni. Cu acestea îi câștigă satana pe unii dintre frați.

Izolați-i pe cei molipsiți de lepra asta – și veți salva toată familia.

18. În persoana Mântuitorului Întrupat erau mereu cele două naturi ale Sale: cea omenească și cea dumnezeiască. Una atotputernică și nemărginită, cealaltă suferind, luptând și chinându-se.

Minunile și Învierea Sa, Domnul le-a făcut prin firea Sa dumnezeiască.

Ostenelile, suferințele și moartea le-a îndurat într-o fire asemănătoare cu a noastră. Pentru că numai așa putea face răscumpărarea deplină a tuturor păcatelor pe care noi le-am făcut în firea aceasta (Rom 5, 6-10).

19. Vestitorul Domnului care trebuie să adeverească despre El trebuie să fie nedespărțit de Iisus, ori prin ce ar fi să treacă El. Trebuie să aibă parte și el de osteneli, de privegheri, de foame, de frig, de arșiță, de suferință. Căci soarta lui trebuie să fie soarta lui Hristos.

Unde Hristos este iubit, va fi iubit și el. Unde Hristos este prigonit, acolo și lui i se va face așa.

Și unde Hristos ostenește, el nu va putea niciodată lenevi.

20. Nicăieri nu se spune despre Hristos că era ostenit decât când a trecut prin Samaria... adică acolo unde erau dezbinări, certuri și ură între frați.

Ce grea este totdeauna starea sau umblarea acolo unde este dezbinare și vrăjmășie între suflete!

O, cât de vinovați sunt și vor fi veșnic acei care iscă și întrețin între frați dezbinarea încredințărilor străine și a învățăturilor deosebite!

Blestemați sunt și vor fi veșnic toți cei ce le provoacă și le întrețin (Gal 1, 8-9).

Ocoliți-i și înlăturați-i pe aceia, pentru a nu vă nimici pe toți.

Dezbinarea este lepra credinței și ucigașul dragostei.

Dumnezeule al dragostei, Te rugăm, scapă-ne de lepra aceasta înainte de a ne îmbolnăvi!

Amin.

*Să n-ajungi prea târziu în har,
să nu-ți pierzi locul sfânt promis,
căci în zadar, – vai, în zadar
ajungi când ușa s-a închis;
– mulți vor veni-n zadar
când nu va mai fi har! ...
și ușa s-a închis ...*

*Să n-ajungi prea târziu,
să nu plângi în pustiu,
să nu aștepți pân' la apus
– acum vin' la Iisus!*

*Să nu strigi prea târziu la Cer,
ci strigă-acuma cât ești viu,
căci veșnic pier, o, veșnic pier
cei ce veni-vor prea târziu;
– vin prea târziu la cer
acei ce-n rele pier ...
și strigă prea târziu ...*

*Să nu cauți prea târziu în sus
spre mântuirea lui Hristos,
când timpu-i dus, vai, timpu-i dus,
îl plângi în veci fără folos;
– cauți prea târziu în sus
când mergi fără Iisus ...
și plângi fără folos ...*

2. PĂCATUL ȘI ISPĂȘIREA

1. Sunt unele suflete pe care păcatul din alții și slăbiciunile din ele însele le împing la fapte de care se rușinează și se îngrozesc chiar și ele în clipa când le fac.

Săvârșesc păcate pe care le osândesc ei înșiși, dar de care n-au tăria să fugă; și nici tăria să rupă legătura cu cei de care sunt târați să le facă. Le este rușine de păcatul pe care îl fac, dar nu i se pot împotrivi. N-au nici plăcerea de păcat, dar nu au nici voința s-o rupă cu el.

O, ce îngrozitoare este mocirla prin care se târăsc astfel de suflete zdrobite!

Și câtă nevoie au ele de Hristos, Singurul Care le poate salva.

2. Nimeni pe lume nu poate ști ce amară este ispășirea acelor suflete care sunt îngropate în păcat fără voia lor. Pentru că unii nu le cred, alții nu le ascultă și toți le disprețuiesc. Chiar cei ce se folosesc de chinul lor.

Din pricina aceasta, aceste suflete nefericite îi urăsc pe toți oamenii, nu se încred în nici unii și se ferece, să nu întâlnească pe nimeni.

Dumnezeule, numai Tu Singur le mai poți câștiga inima și salvarea.

3. Suflet zdrențuit și singuratic, nu deznădăjdui: Hristos te iubește, El te caută, El te cheamă. Vino la El!

Nimeni n-ar mai fi în stare să te iubească, dar El te iubește înalt, curat și fierbinte. Crede și te încrede în El!

Privește-I rănilor suferite și pentru tine. Crede în iubirea acestor răni și vino la Mântuitorul tău. Îmbrățișarea Lui îți va însănătoși ființa ta, curățind-o. El îți va reda lumina, bucuria și seninătatea fericită a nevinovăției, fiindcă îți va da o făptură nouă.

Și o fericire nemaicunoscută. Vino și vezi!

4. Oricât de însetat ai fi tu, suflet credincios, nu te adăpa niciodată din apele lumești și din băuturile poftelor firești.

Oricâtă trebuință omenească ai avea, rabdă mai bine setea și arșița chinuitoare, decât să-ți „stâmperi“ trupul cu otrava păcatului.

N-ai drept să-ți cumperi mulțumirea trupului cu prețul mântuirii sufletului tău.

Vai de cei ce fac aceasta! Căci nu o câștigă pe una, dar o pierd pe cealaltă.

5. Când pofta firii vechi va veni să te ispitească, amintește-ți totdeauna că tu ești „iudeu”. Adică un om nou, închinat Domnului. Și nu bea din băltoaca patimilor urâte și murdare ale iadului, nici din băuturile lumii, de nici un fel.

Nu căuta satisfacția cărnii, căci este usturătoare și amară și pe pământ, și sub el.

6. Ce lucru trist este să vezi un credincios care bea și petrece „ca lumea”. Un credincios care a ajuns să se facă și el „ca lumea”.

Nu numai pentru Dumnezeu, dar chiar și pentru lume, ajunge o scârbă un astfel de „credincios”.

7. Marile ocazii nu vin de două ori în viața unui om.

Marile prilejuri, omul nu le are decât poate o singură dată în viață.

De un astfel de prilej atârnă apoi toată fericirea sau nefericirea care urmează, pe toată viața omului.

De felul cum primește sau respinge omul ocazia aceasta atârnă tot viitorul fericit sau nefericit al lui.

8. Fiecare credincios a avut cândva – sau mai are încă – o familie duhovnicească în mijlocul căreia s-a născut din nou prin harul lui Dumnezeu.

În ea a gustat el – sau mai gustă încă – dulceața dragostei dintâi și fericirea părtășiei frățești...

Dar pe care mulți nu știu să o prețuiască.

Și fac totul ca s-o întristeze, ca s-o dezbine, ca s-o slăbească și s-o facă de rușine.

Ce plată îngrozitoare vor lua toți cei ce fac răul!

9. Iubirea pe care dezbinătorul a nimicit-o nu mai învie niciodată cum a fost.

Unde nu-i supunere și ascultare, armonia nu se va mai putea reface niciodată.

Lipsit va fi acel om pe pământ de bucuria frățescă și lipsit va fi și în veșnicie de lumina ei.

Ba va purta pe conștiință în veci toată povara păcatului prin care i-a lipsit și pe alții nu numai de părtășia iubirii frățești, ci și de răsplata vieții.

Fiindcă i-a ademenit și pe ei la dezbinarea de frați...

10. Mergi în odăița ta sau în pădure, sau în grădină sub smochinul tău, sau în adunarea fraților,

în singurătate sau între ființele iubite,

și cazi în genunchi, împreunându-ți mâinile în rugăciune, lacrimile în pocăință

și fă legământul cu Hristos chiar acum!

Unește-ți sufletul cu Domnul și inima cu frații

și păstrează-ți viața ta până la sfârșit – prin rugăciune, prin adâncirea Cuvântului și prin dragostea de frați neprefăcută – în starea aceasta binecuvântată.

11. Ne uităm în jurul nostru și vedem mulțimi de vrăjmași, dar nici un înger. Și gândim: Doamne, aici vom muri! Tu n-ai cum să ne scoți!

Ne uităm în jurul nostru și vedem ziduri înalte, porți zăvorâte, pază întărită, iar noi, deznădăjduiți și zdrobiți, plângem unii dincoace, alții dincolo de ele, gândind: Doamne, așa vom muri, Tu n-ai cum să ne scoți de aici.

Tânjim adesea după zile fericite și după ființe dragi care ne sunt departe...

După dorințe frumoase care ne par cu neputință de împlinit...

După locuri și lucruri scumpe și neuitate, dar care sunt prea departe de noi...

Și nu mai putem crede în revederea lor. Fiindcă, omenește, noi nu mai putem vedea cum s-ar putea face aceasta.